

Ε. Η. Μ.

Παρασκευαστής 4

45444 ΓΙΑΝΝΙΝΑ

ΔΙΚΟΡΦΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ

Δίημνη εφημερίδα του Συλλόγου Δικορφιωτών Ζαγορίου

ΤΕΥΧΟΣ 33 ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ - ΓΕΝΑΡΗΣ 1990

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ: ΔΗΜ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ - ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ 44 121 37 ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ Τηλ. 5738.093

ΕΒΔΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑ

Με το σημερινό φύλλο της εφημερίδας μας που κρατάτε στα χέρια σας, μπαίνουμε στον έβδομο χρόνο της κυκλοφορίας του εντύπου μας, της εφημερίδας όλων των Δικορφιωτών και των φίλων των Δικορφιωτών, με σταθερή ανοδική πορεία, που οφείλεται στην προσφορά σας.

Έξη χρόνια σταθήκαμε πάνω στα πλάι στο χωριό μας και στην προβολή του. Προβάλαμε τα αιτήματά του χωριού μας, υποδείξαμε λύσεις, κριτικάραμε κοινοτικά συμβούλια και διοικητικά συμβούλια του συλλόγου για αθλημίες, παραλείψεις, ολιγωρίες. Πάντα όμως χωρίς αντιπολιτευτική διάθεση, αλλά ξεκινώντας από αγάπη και ενδιαφέρον για το χωριό και χωρίς κομματικές αποχρώσεις.

Τον βασικότερο όμως σκοπό της έκδοσης αυτής της εφημερίδας, νομίζουμε ότι τον πετύχαμε και με το παραπάνω. Εκτός από την προβολή των δικαιωμάτων αιτημάτων του χωριού μας έγινε η εφημερίδα όργανο εικοινωνίας και πληροφόρησης όλων των χωριανών. Έγινε ο συνδετικός κρίκος για όλους τους Δικορφιώτες που ζουν σε διάφορα μέρη. Έγινε μέσο επικοινωνίας, προτάσεων και υποδείξεων προς το σύλλογο και τη κοινότητα. Έγινε μέσο άμεσης πληροφόρησης των χωριανών από τον σύλλογο και έντυπο καταγραφής και διατήρησης των παραδόσεων.

Το πρώτο φύλλο της εφημερίδας μας κυκλοφόρησε τον Γενάρη του 1984 από τον Γιώργο Καρρά, σε φωτοτυπημένα αντίγραφα. Μετά από ένα χρόνο η εφημερίδα μεταφέρθηκε στα Γιάννινα και άρχισε να βγαίνει στο τυπογραφείο. Φυσικά εδώ δεν θα ξεχάσουμε την ευγενική προσφορά της κοινότητας της Βοθούσας, που μας διέθεσε το

φωτοτυπικό της μηχανήμα δωρεάν για την έκδοση της εφημερίδας μας πριν αυτή αρχίσει να βγαίνει στο τυπογραφείο.

Και με την καινούργια χρονιά τι γίνεται; Εμείς σας υποσχόμαστε, ότι από το επόμενο φύλλο μας θα σας έχουμε μια έκπληξη, όσο αφορά τη μορφή της εφημερίδας μας. Περιμένετε και θα δείτε. Επιδιώξή μας είναι, η εφημερίδα μας να μην καταστήσει κουραστική στο διάβασμα, αλλά να ανανεώνεται, τουλάχιστον οπτικά, για να γίνει πιο ευχάριστη και ελκυστική στο διάβασμα. Και θ' αρχίσουμε τις προσπάθειές μας από το επόμενο τεύχος μας.

Δεν είναι όμως όλα ρόδινα. Υπάρχουν και οι αδυναμίες μας. Πρώτη και καλύτερη, η έλλειψη συνεργατών. Δύο - τρία άτομα αρθρογραφούν και παίρνουν στην πλάτη τους όλη τη δουλειά. Η απουσία των νέων είναι άλλη μια αδυναμία. Σπάνια υπήρξαν άρθρα στην εφημερίδα μας γραμμένα από νέους ανθρώπους. Κι εδώ πρέπει όλοι μας να κάνουμε την αυτοκριτική μας και να προσπαθήσουμε όλοι μαζί να φέρουμε την εφημερίδα μας στο επίπεδο που της πρέπει. Ας προσπαθήσουμε όποιος μπορεί και θέλει, να βοηθήσει στην προσπάθεια που κάνουμε τώρα, με την έναρξη της έβδομης εκδοτικής μας χρονιάς, για μια νέα, πιο αναβαθμισμένη αρχή.

Στείλτε μας τις συνεργασίες σας, άρθρα, κρίσεις κι επικρίσεις, υποδείξεις προς το σύλλογο και την κοινότητα, προτάσεις για την επίλυση των προβλημάτων του χωριού μας.

Ας ευχηθούμε λοιπόν χρόνια πολλά στην εφημερίδα μας με όποιο τρόπο μπορεί ο καθένας μας.

Η ΠΙΤΤΑ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Η καθιερωμένη πλέον πίττα του συλλόγου μας στην Αθήνα κόπηκε στις 21 του Γενάρη, στην αίθουσα της Ομοσπονδίας αρτεργατών, που μας παραχωρήθηκε χάρη στις ενέργειες του Σπύρου Βλάχου.

Παρόλη την μικρή συμμετοχή -δυστυχώς- των μελών του συλλόγου, η μικρή μας αυτή μάζωση δεν έχασε σε αίγλη και διατήρησε την ζεστή της ατμόσφαιρα, το φιλικό και οικογενειακό θα λέγαμε κλίμα. Αυτοί που τίμησαν με την παρουσία του το χωριό μας και την εκδήλωσή του, είχαν την ευκαιρία να συναντηθούν με τους συγχωριανούς τους και να τα πουν μεταξύ τους και να περάσουν σίγουρα ένα ευχάριστο πρωινό.

Την εκδήλωση προλόγισε ο Σπύρος Βλάχος, και δόθηκε η ευκαιρία να γίνει μια ενδιαφέρουσα συζήτηση για τα κυριότερα προβλήματα που αντιμετωπίζει αυτή τη στιγμή το χωριό και ο σύλλογος και ακούστηκαν διάφορες απόψεις και προτάσεις, οι οποίες και θα τεθούν υπόψη του διοικητικού συμβουλίου του συλλόγου, για την λήψη των σχετικών αποφάσεων.

Και για την ιστορία να αναφέρουμε, ότι το νόμισμα έπεσε στην Όλγα Παπαγιαννοπούλου, το κλήμα στον Γιάννη Στάθη και η κορδιά στον Ντίνο Στάθη.

Και του χρόνου!

ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΙΝΑ

Και φέτος λοιπόν το χωριό είχε την τιμητική του. Η παγωνιά δεν εμπόδισε χωριανούς και φίλους να ανέβουν στο χωριό στις 11 του μήνα Φλεβάρη και να κόψουν την πίττα του συλλόγου. Τιμώμε-

να πρόσωπα βέβαια το χωριό μας και οι μόνιμοι λίγοι κάτοικοί του, που παρόλες τις δυσκολίες εξακολουθούν να μένουν πιστοί στη διαβίωση στο χωριό, σωστοί φύλακές του.

Φέτος ο σύλλογος δεν διέθεσε πούλμαν για το κόψιμο της πίττας. Το περσινό πάθημα, που όλοι πήγαν με τα αυτοκίνητά τους, ενώ ο σύλλογος είχεβάλει πούλμαν, ανάγκασε το διοικητικό συμβούλιο του συλλόγου φέτος, να μην ναυλώσει πούλμαν. Έτσι όσοι ανέβηκαν, πήγαν με τα ΙΧ αυτοκίνητα. Παρόλα αυτά βέβαια, η διάθεση αυτών που ανέβηκαν στο χωριό, δεν χάλασε ούτε στιγμή, αντίθετα το κέφι τα αστεία, το φαγοπότι και το γλέντι, ήταν στην ημερήσια διάταξη.

Και φυσικά, ευχή όλων μας είναι, η ωραία αυτή εκδήλωση να γίνει θίωμα σε κάθε χωριό και να θεωρεί χρέος του τη συμμετοχή του σ' αυτή, τιμώντας έτσι το χωριό μας και τους λίγους τους μόνιμους κατοίκους.

Ενισχύστε

την

εφημερίδα μας

Σταθίτε

πλάϊ της

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ Κ.Ε.Σ.

Στο προηγούμενο φύλλο μας είχαμε τεχνικών προβλημάτων, δεν είχαμε τον χαιρετισμό του προέδρου του Κέντρου Ερευνών Ζαγορίου, Βασίλη Τζιόδα, κατά την έναρξη του 9ου Ανοιχτού Σχολείου. Σήμερα ερχόμαστε να αναπληρώσουμε αυτήν την παράλειψη και δημοσιεύουμε το κείμενο. «Αγαπητοί Φίλοι

Το ΚΕΖ ευχαριστεί το σύλλογο και ιδιαίτερα τον πρόεδρο του συλλόγου, την κοινότητα κι όλους τους Δικορφιώτες γιατί ζήτησαν να φιλοξενηθούν το 9ο Ανοιχτό Σχολείο. Υπήρχαν αιτήσεις για το 9ο Ανοιχτό Σχολείο από πολλά χωριά του Ζαγορίου και προπάντος είχαμε αιτήσεις από τα χωριά που φιλοξένησαν μέχρι τώρα τα προηγούμενα οχτώ Ανοιχτά Σχολεία. Αυτό σημαίνει ότι το Ανοιχτό Σχολείο άρεσε σαν θεσμός, γι' αυτό και ζήτησαν να αναλάβουν ξανά την φιλοξενία του.

Εμείς προτιμούσαμε το Δίκορφο γιατί είναι ένα από τα ωραιότερα χωριά του Ζαγορίου.

Το Κέντρο Ερευνών Ζαγορίου έχει σχεδόν 10 χρόνια ζωής και δράσης. Μπορεί να γεννήθηκε με πολύ μεγάλες προσδοκίες και μεγάλους στόχους οι οποίοι ακόμα δεν έχουν υλοποιηθεί. Όμως για κάτι που είμαστε βέβαιοι είναι ότι το ΚΕΖ έκανε για το Ζαγόρι, ότι καλύτερο μπορούσε κι εμείς σαν Διοικητικό Συμβούλιο πιστεύουμε ότι πρόβαλε το χώρο αυτό όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και γενικότερα μέσα στον Ευρωπαϊκό χώρο.

Σ' αυτά τα 10 χρόνια από τα 8 Ανοιχτά Σχολεία πέρασε και φιλοξενήθηκε στο Ζαγόρι μια πλειάδα ξένων παιδιών. Εκατοντάδες ήταν οι νέοι που ζήσανε κοντά μας για 15 - 20 ημέρες σ' αυτά τα χωριά, γνώρισαν τον τόπο, το χώρο, τον πολιτισμό του, την ιστορία του που είναι ξεχωριστή. Τα αποτελέσματα όμως δεν φαίνονται άμεσα, αλλά μακροπρόθεσμα. Κι εμείς το διαπιστώνουμε: αυτή η διαφήμιση του Ζαγορίου έχει τα αποτελεσματικά της.

Το ΚΕΖ πρόβαλε το Ζαγόρι, όχι μόνο με το Ανοιχτό Σχολείο —που είναι μόνο μια από τις δραστηριότητές του— αλλά και με τις πάρα πολλές επαφές που είχε και έχει με Ευρωπαϊκό κυρίως επίπεδο.

Θα ήθελα με την ευκαιρία αυτή να τονίσω κάτι που έχω και άλλες φορές: αισθανόμαστε κάποια πίκρα γιατί το ΚΕΖ δεν αγκαλιάστηκε από τους Ζαγορήσιους όσο έπρεπε. Ίσως να φταίμε και εμείς αλλά ελπίζουμε να γίνει κατανοητό το έργο που έχει επιτελέσει. Εμείς επιμένουμε και συνεχίζουμε γιατί βλέπουμε πως είναι ένα φορέας διαφορετικός από τους άλλους φορείς, —τους πολιτιστικούς— και πιστεύουμε ότι θα πρέπει να υπάρχει και θα πρέπει να αγκαλιастεί περισσότεροι από όλους τους Ζαγορήσιους.

Αρκεί να σας πω ότι το Κ.Ε.Ζ. είναι γνωστό σήμερα σε όλη την Ευρώπη και έχουμε διαπιστώσει με πολλούς φορείς σε πολλά μέρη του κόσμου. Το ΚΕΖ προσκλήθηκε και πήγε μέρος με εκπροσώπους του σε πολλά σεμινάρια στην Ευρώπη: στην Ιρλανδία, Ισπανία, Γαλλία, Ιταλία. Οι εκπρόσωποι του ΚΕΖ μίλησαν γι' αυτό το χώρο γνωρίστηκαν και δημιουργήσαν επαφές και σχέσεις με αντίστοιχους Ευρωπαϊκούς φορείς.

Αυτά τα λίγα για την 10ετή δράση του ΚΕΖ. Θα ήθελα να πω ακόμα πως το Κ.Ε.Ζ. κάνει έναν αγώνα με μια ανήλικη δικιά του πάνω στο τι ανάπτυξη θέλουμε και επιδιώκουμε για το Ζαγόρι.

Το Ζαγόρι, είναι ένας ορεινός χώρος χωρίς σπουδαίες παραγωγικές δυνατότητες και αργά ή γρήγορα —και νομίζω γρήγορα— η μόνη προοπτική ανάπτυξης φαίνεται στον τουρισμό. Εδώ επικεντρώνεται και ο δικός μας προγραμματισμός. Μια ανάπτυξη για το Ζαγόρι, στα μοντέλα που έχουμε σε άλλες περιοχές —π.χ. νησιά Αιγαίου κλπ.— το Κ.Ε.Ζ. την απορρίπτει.

Πρέπει το Ζαγόρι να δραμολογήσει έναν τρόπο ανάπτυξης και προπαντός τουριστικής ανάπτυξης που να σέβεται τη φυσιογνωμία του, την πολιτιστική του ιστορία και να μην αφηθεί στα χέρια των ξένων. Προπαντός να γίνει υπόθεση των Ζαγορησίων. Αυτή είναι η κεντρική αντηχή του ΚΕΖ και αυτή εμείς θα καλλιεργούμε και θα υπερασπιζόμαστε.

Αυτά σε πολύ γενικές γραμμές σε σχέση με τη δράση και τις σκέψεις του ΚΕΖ για την ανάπτυξη της περιοχής και

ερχόμαστε τώρα στο 9ο Ανοιχτό Σχολείο.

Θα έχετε εδώ για 15 μέρες 15 παιδιά από όλη την Ελλάδα. Αυτοχώρας φέτος δεν θα είναι και ξένοι όπως περιμέναμε κι αυτό δεν οφείλεται σε μας. Μέχρι χτες είχαμε τη βεβαιότητα της Γαλλικής προεξέτασης ότι θα μας στείλει 8 Γάλλους και έτσι αποκλείσαμε αιτήσεις άλλων ξένων. Χωρίς καμιά αιτιολογία δεν βλέπουμε να έχουν φθάσει και δεν ξέρουμε γιατί δεν ήρθαν. Έπειτα κάτι να υπάρχει και θα πρέπει να αγκαλιастεί περισσότεροι από όλους τους Ζαγορήσιους.

Αρκεί να σας πω ότι το Κ.Ε.Ζ. είναι γνωστό σήμερα σε όλη την Ευρώπη και έχουμε διαπιστώσει με πολλούς φορείς σε πολλά μέρη του κόσμου. Το ΚΕΖ προσκλήθηκε και πήγε μέρος με εκπροσώπους του σε πολλά σεμινάρια στην Ευρώπη: στην Ιρλανδία, Ισπανία, Γαλλία, Ιταλία. Οι εκπρόσωποι του ΚΕΖ μίλησαν γι' αυτό το χώρο γνωρίστηκαν και δημιουργήσαν επαφές και σχέσεις με αντίστοιχους Ευρωπαϊκούς φορείς.

Αυτά τα λίγα για την 10ετή δράση του ΚΕΖ. Θα ήθελα να πω ακόμα πως το Κ.Ε.Ζ. κάνει έναν αγώνα με μια ανήλικη δικιά του πάνω στο τι ανάπτυξη θέλουμε και επιδιώκουμε για το Ζαγόρι.

Το Ζαγόρι, είναι ένας ορεινός χώρος χωρίς σπουδαίες παραγωγικές δυνατότητες και αργά ή γρήγορα —και νομίζω γρήγορα— η μόνη προοπτική ανάπτυξης φαίνεται στον τουρισμό. Εδώ επικεντρώνεται και ο δικός μας προγραμματισμός. Μια ανάπτυξη για το Ζαγόρι, στα μοντέλα που έχουμε σε άλλες περιοχές —π.χ. νησιά Αιγαίου κλπ.— το Κ.Ε.Ζ. την απορρίπτει.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ

Για το 1989

ΕΞΟΔΑ:

Από εισφορές μελών 110.500
Υπόλοιποι από 1988 19.937
ΣΥΝΟΛΟ 130.437

ΥΠΟΛΟΙΠΟ ΓΙΑ 1990: 61.947

ΕΞΟΔΑ:

Ταχυδρομικά 5.500
Τυπογραφείο 59.740
Γραφική ύλη 3.200

ΣΥΝΟΛΟ 68.490

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΕΣ

ΛΑΖΑΡΟΣ ΛΕΚΚΟΣ

Κηδεύτηκε στις 24.12.1989 στα Γιάννινα ο δάσκαλος (και δάσκαλος πολλών εφ' ημών) ο Λάζαρος Λέκκος.

Στην κηδεία του παρευρέθηκαν πολλοί Γιαννιώτες, Δικορφιώτες, φίλοι, συγγενείς, συνάδελφοι και πλήθος κόσμου.

Η συγγένισή όλων μας ήταν μεγάλη, γιατί χάσαμε έναν εξαίρετο άνθρωπο, έναν υπέροχο δάσκαλο, έναν θαυμάσιο χωριανό, έναν αληθινό και πονεμένο συγγενή.

Το νεκρό αποχαιρέτησε ο δάσκαλος Βύρων Βαρτζίκας, που είπε τα εξής:

«Αγαπητέ μας και αληθινό ηγίτε Λάζαρε! Πήρες πια την αμετάκλητη απόφαση για το μεγάλο ταξίδι. Όμως η απόφασή σου καταλύθηκε τους δικούς σου.

Φεύγεις. Αλλά φεύγεις με το κεφάλι ψηλά. Γιατί σαν άνθρωπος έπραξες κατά πως πρέπει.

Σαν δάσκαλος έδωκε την ψυχή σου γ' αναστήσεις τόσα και τόσα Ελληνόπουλα. Στο χωριό σου, το Δίκορφο, και υπεραγαπήσεις — όπως και κάθε τι Ζαγορήσιο — στην Παιδόπολη, στην Ελεούσα, στο Κεφαλόβρυσο και στην πόλη, εδώ μέσα, το πέρασμά σου στάθηκε χαρακτηριστικό.

Σαν πατριώτης επίσης διακρίθηκες. Αφευδέστατα μάρτυρες της προσφοράς σου το τραίμα στο πόδι σου και η φυλακή σου στην κατοχή.

Σα μέλος της πατρικής σου οικογένειας προστάτηες την μάνα σου, βοήθησες να ξεπεταχτούν τα μικρότερα αδέρφια σου, να αποκατασταθούν οι αδελφές σου, κρατώντας έτσι το Ζαγορήσιο έθος.

Κι ύστερα σκέφθηκες τον εαυτό σου. Κι έκαμες όντως θαυμάσια ειλογική συνδρομή. Κα: δημιουργήσες την οικογένειά σου, με τα εξαιρετικά σας παιδιά.

Αυτοχώρας, μετά την αποχώρησή σου από την ενεργό υπηρεσία —όταν είναι ο καλύτερος της απολαύσης των κόπων— η καρδιά σου σύνταξη έδειξε τα πρώτα σημάδια της κούρασής της.

Πάλαιφες χρόνια, για να μπορούσες να δεις τα παιδιά σου μεγαλωμένα, να δοκιμά-

ζουν τις φτερούγες τους. Δεν πρόκανες μόνο το οριστικό πέταγμά τους. Αλλά τους έδωσες τις δυνατότητες και τ' αφήνεις σε γερά χέρια, στα άγια χέρια της γυναίκας σου, που θα ολοκληρώσει την κοινή προσπάθειά.

Μα και φίλος, Λάζαρε, υπήρξες εξαιρετικός! Ποιος από μας θα λησμονήσει το γλυκό ήχο της προσφωνήσής σου, «χρυσέ μου»;

Φεύγεις πια, γλυκαμλίτε πάντα αισιόδοξε Λάζαρε! Εκκურύσου κάτω από το ελαφρό Γιαννιώτικο χώμα! Κι η θεϊκή παρηγοριά, ως στάξει το δάσκαμά της στις καρδιές των δικών σου. Κι η θύμησή σου νάναι παντοτινή».

ΜΑΝΘΟΣ ΛΕΚΚΟΣ

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ

Έφυγε κι ο Βαγγέλης πριν από επτά μήνες, πρόωρα, στα 59 του χρόνια.

Τον θυμάμαι —σαν νάταν χτες— δυο τάξεις μεγαλύτερό μου, στο προάκλιο του «Ρωμάνικου», που στέγαζε τότε την Ζωοφυλάκη Σχολή, με κοντά παντελόνια, πάντα γελαστός και λίγο... αντραλάντζης.

Ύστερα, το 1948, έφυγε για την Νάπολη της Ιταλίας να σπουδάσει κτηνιατρική. Ήταν από τους πρώτους που φύγαν μεταπολεμικά από τα Γιάννινα για την Εσπέρια κτηνική, «το άσπιο πουλί της ευτυχίας».

Μετά δυο χρόνια, το 1950, παίρνοντας κι εγώ τον ίδιο δρόμο αναζητήσαμε ξανά ένα πρωινό του Νοέμβρη στο λιμάνι της Νάπολης. Με περίμενε εκεί — μαζί με τον Δανάη Γεωργιάδη, τον φίλο και συμπατριώτη μου που είχε φτάσει εκεί λίγες μέρες πριν — κρυμμένοι πίσω από μια καλύβα του τελωνείου, για να «γληντήσουν» τη λαχτάρα μου που δεν τους έδλεπα και δεν γινόριζα γι' αυτό ιταλικά.

Ύστερα παρουσιάστηκε. «Νταράλεσες ορέ;», μου είπε στα ρώμικα και γελούσε με τη σατυμάρια μου, ενώ εμένα μου φάνηκε σαν να είχα μπροστά

μου ολόκληρο το Ζαγόρι. Μου φάνταζε αγνώριστος. Ντυμένος μ' ένα ιταλικό τρέιν σκωτ και καπέλο ρεπούμπλικα. Εγώ χωριότακι με μια παλιοβαλάντσα δεμένη με σχοινί, για τ' άνοιγε, κι ένα τσουβάλι που έγραφε «UNTRA».

—«Πού πας έτσι ορέ Στα Σιδνά (Σουδανά)» μου λέει. (Έτσι φτάνουμε όλοι μας έξω εκείνα τα δύσκολα χρόνια).

Όπου να δρούμε σπύτι με πήρε στο δικό του. Τούφερα κι ένα δέμα με καλοδύα από τους δικούς του. Θυμάμαι τη χαρά που έκανε με το γλυκό μελιτζάνα που το είχε φτιάξει η κυρά — Μηνωδώρα. Και γράμμα από τον κυρ Μάνθο: «ορέ μαριόδα προσέξτε αυτού που μαζεψήκατε να είστε φρόνιμοι».

Το πρώτο βράδι δεν κοιμήθηκα. Έλειπε δυο χρόνια από τα Γιάννινα και ήθελε να τα μάθει όλα. Κι ήταν τα χρόνια εκείνα γαμάτα γεγονότα. Ήταν χρόνια εμφύλιου.

Τότε ο Βαγγέλης ήταν στο δεύτερο προς τρίτο έτος. Κι ήταν από τους γερούς φοιτητές.

Περάσαμε έναν αξεχαστο χρόνο εκεί στο όμορφο VOMERO (με μια αξεχαστη τρελοπαρέα. (Ποιος ξέρει αν και πόσοι από μείνη την παρέα θα μείθουν το θάνατο του Βαγγέλη. Μας σκόρπισε τη ζωή και χαθήκαμε οι περισσότεροι).

Πήρε το πτυχίο χωρίς να χάσει ούτε μέρα. Σε πέσσερα χρόνια απηύθευ και το καλοκαίρι του 1952 γυρίζει στην Ελλάδα. Στατεύεται και σαν ανθυποκτηνίατρος υπηρετεί στα Γιάννινα. Τον θυμάμαι να πάει από τον «αποβάθρο» στο σπίτι του, οδός Βηλαριά, καθάλα σ'όλογο — ήταν ακόμα

σαν παλιά Γιάννινα με άδειους πεζοδρόμους από αυτοκίνητα.

Μετά το στρατιωτικό διορίζεται στην Κόνιστα σαν επαρχιακός κτηνίατρος. Ο πρώτος κτηνίατρος εκεί. Ύστερα από 2 - 3 χρόνια μετατέθηκε στα Γιάννινα όπου υπηρέτησε σχεδόν όλη τη δεκαετία του 1960. Εδώ ξαναμνησθήκαμε, σαν συνάδελφοι πλέον. Κι ήταν ο πρώτος μου δάσκαλος στην κτηνιατρική εκεί.

Ύστερα από 2 - 3 χρόνια μετατέθηκε στα Γιάννινα όπου υπηρέτησε σχεδόν όλη τη δεκαετία του 1960. Εδώ ξαναμνησθήκαμε, σαν συνάδελφοι πλέον. Κι ήταν ο πρώτος μου δάσκαλος στην κτηνιατρική εκεί.

Ύστερα από 2 - 3 χρόνια μετατέθηκε στα Γιάννινα όπου υπηρέτησε σχεδόν όλη τη δεκαετία του 1960. Εδώ ξαναμνησθήκαμε, σαν συνάδελφοι πλέον. Κι ήταν ο πρώτος μου δάσκαλος στην κτηνιατρική εκεί.

πιστημονικές του γνώσεις και ικανότητες, όσο και για τον προσήνη και αλέγγο χαρακτήρα του. Είχε παντού φίλους κι αυτό το διαπιστώσαμε αργότερα εμείς οι νεότεροι.

Το 1972 μέχρι το 1977 υπηρέτησε σαν Διευθυντής Κτηνιατρικής στην Κέρκυρα κι ύστερα για δώδεκα ολόκληρα χρόνια στην Πρέβεζα... όπου κι έμεινε για πάντα.

Έφυγε πριν καλά - καλά πάρει την σύνταξή του. Και μ' ένα σωρό όνειρα για τη ζωή και τα παιδιά του, την Μηνωδώρα και τον Μάνθο του.

Κι ήταν ο Βαγγέλης ως το τέλος του ένα μεγάλο παιδί. Έπαψε με τη ζωή.

Μια δυο φορές την εβδομάδα θα μου τηλεφωνούσε στο γραφείο: «Να πούμε κανένα «σιανά» μούλεγε». Τ' άρεσε να αναθυμιάται τα παλιά. Παράτι ξεκομμένος, αγαπούσε το χωριό του το Δίκορφο. «Τώρα φτιάχνω ένα γλυσάκι» μου έλεγε, «με τους ιδωματομένους τους γλωσσικούς του χωριού».

Είχαμε δίστε, λόγο γ' ανταμύσουμε τον Αύγουστο στο Δίκορφο, όπου το ΚΕΖ φέτος είχε προγραμματίσει το 9ο Ανοιχτό Σχολείο. «Να πάρεις το κλειδί του σπιτιού από τον μπαμπά μου — μου είπε — και να το χρησιμοποιήσεις αν χρειαστεί. Ύστερα έχουμε και το γάμο του Τάκη του Παπαγιαννίτσου του συγγενή μου και θ' ανέβω να το «σπουδάσουμε» παλικάρισμα».

Δεν πρόλαβε όμως. Κι ένα μήνα πριν... «σκούξαμε» και κλάψαμε τον αναπάντεχο χαμό του όλοι εμείς οι φίλοι του, οι συνάδελφοί του, οι χωριανοί του. Ας είναι ελαφρύ το χόμα της Πρέβεζας που σε σκέπασε, αληθινόητε Βαγγέλη κι αιώνια η μνήμη σου.

Υ.Γ.: Αυτά ήθελα να τα πω εκεί στην Πρέβεζα εκείνο το πρωί του Ιουλίου που έφυγε. Δεν το μπόρεσα όμως. Τώρα που καταλάνασε η συγγένισή και συνήθισαμε την απουσία του, τού τα λέω με τη φωνή του χωριού του, τα «Δικορφιώτικα νέα».

ΒΑΣΙΛΗΣ ΤΖΙΟΒΑΣ

Αναμνήσεις απο το Χωριό

Γράφει ο Τόλης Σακελλαρίου

Θεού λοιπόν θέλοντος, όπως έγραφα στην προηγούμενη έκδοση της εφημερίδας στον πολυαγαπητό μας Δημήτρη, εδώ είμαστε και πάλι.

Δύσκολο είναι να ξεκοπεί κανείς από τα νεανικά του βιώματα και τις αναμνήσεις του τόπου που γεννήθηκε. Με την σκέψη της λογικής, το μέλλον είναι άγνωστο, το παρόν γίνεται παρελθόν και εγκαταλείπονται οι αναμνήσεις. Αν απουσίαζαν κι αυτές, σίγουρα η ζωή δεν θάχε κανένα νόημα και κανένα ενδιαφέρον.

Ήταν η εποχή που τα κοπάδια στα βουνά του χωριού μας βοσκονταν στις δόξες τους. Τα βουνά μας ήταν νοικιασμένα σαν βοσκοτόπια. «Παλυνίσια», «Στούπαινα», «σιουράτα», «βαθύλακκος» και όλη η έκταση του Μιτσιελιού που είναι το σημερινό μοναστήρι της Στούπαινας. Κάποτε αυτός ο τόπος ήταν ιδιοκτησία του χωριού μας, αλλά μας το πήρε —όπως και όλα τα μοναστήρια— με μια πρωτόδικη απόφαση ο κρατικός Δεσπότης εκείνης της εποχής Σπυρίδων Βλάχος, με όλη την έκταση του βοσκοτόπου. Ποιος τολμούσε τότε να τα δώσει με τον πανίσχυρο αυτόν «ΤΣΑΡΟ», που η διαταγή του ήταν τελεσμένο γεγονός. Από τότε αυτός ο τόπος είναι κτήμα της μητρόπολης Ιωαννίνων.

Καλόγρια στο μοναστήρι ήταν κάποια γριά από το χωριό μας που την λέγανε Φροσύνη. Είχε μια συγγένεια με την οικογένεια Πούρλη, μια γριά άγια στην ψυχή και στη μορφή. Νομίζω ότι απ' αυτού πηγάζει το σημερινό φλογερό ενδιαφέρον για το μοναστήρι της Στούπαινας του Αλέκου Πούρλη, να περισώσει και να επαναφέρει ει δυνατόν στην παλαιά πορεία αίγλη το μοναστήρι και νομίζω πως θα το κατορθώσει.

Το χωριό γιόρταζε στο μοναστήρι τον Δεκαπενταύγουστο της Παναγίας, εξ ου και η ονομασία του μοναστηριού. Το γλέντι κρατούσε από το δρόμο ως τις πρωινές ώρες. Δεκαπενταύγουστος, κόσμος πολύς, όχι μόνο από το χωριό μας, αλλά κι απ' όλα τα κοντινά χωριά του κάμπου.

Θυμάμαι μιαν νύχτα γεμάτη αστέρια στον ουρανό. Κε-

λαρίζοντας τα τρεχούμενα νερά, ξελαρυγγίζονταν τ' αηδόνια τα βράδια στα πανύψηλα δέντρα της αυλής. Είχε έλθει η παρέα του Νικόλα Νίνου, ξακουστά όργανα της εποχής.

Άρχισε το γλέντι. Πρώτος το χορό άρχισε... η αφεντιά μου με το τραγούδι «ο Κωσταντής», που ζητούσε να θρει —όπως κι εγώ— «καλή γυναίκα, να θρει της αρεσιάς του». Εξαμολογούμε τα εν όλω εν δόμω, τις νεανικές μου αμαρτίες. Οι καμπύσιοι ενθουσιάζονταν τόσο πολύ, που οι περισσότεροι έγιναν ταπεινά από το μεθύσι. Γιατί οι χοροί τους και τα τραγούδια τους τότε δεν έμοιαζαν με τα ζαγορίσια, ήταν κάπως πεζά και μονότονα. Το γλέντι κράτησε ως τις πρωινές ώρες, όταν ο ήλιος χάιδεψε τις κορυφές των βουνών. Τότε μια άλλη θεία μου σική έρχονταν απ' αυτιά σου για ν' απαλαύσεις το πρωινό φυσικό όργιο. Το τρακάνισμα από τα κυρποκούδονα των κοπαδιών, το λάλλημα της πετροπέδικας που σαν βολίδες έρχονταν στην πηγή νερό να πουν να ξεδιψάσουν. Σφίγγεται η καρδιά μου σαν θυμάμαι κάτι τέτοια πρωινά. Ανέβαινα στην κορυφή του βράχου, που όπως λένε ήταν το παρτήριό κάποιου ηγούμενου της μονής, και απολάμβανα το μαγευτικό θέαμα του κάμπου. Εσχώριζε στο βάθος η λίμνη της Λαφίστας στο βάθος και γυάλιζε σαν ασπιδένιος αστραφτερός καθρέπτης. Τα οργωμένα χωράφια φαίνονταν σαν στρωμένα χαλιά και η στενή λουρίδα του τότε αμαξιτού δρόμου έμοιαζε φίδι να σέρνεται στο μαγευτικό τοπίο. Τον ήλιο που χάνονταν τα δειλινά στην δύση του με τα ολοπόφυρα χρώματα.

Χάνοντας το μοναστήρι μας την λατρευτή μας Στούπαινα, εμείς από το χωριό μας πάψαμε πλέον να πανηγυρίζουμε με τον Δεκαπενταύγουστο, το εγκαταλείψαμε. Από τότε έγινε καταφύγιο ληστών ή φυγόδικων, κατάλυμα τσοπαναρίων, στάβλος για τα κοπάδια των βλάχων.

Πέρασα ύστερα από μερικά χρόνια από και πήγα στο μοναστήρι να κάνω ένα σταυρό. Ήταν σε αγνώριστη κατάσταση. Από το προαύλιο με πήρε η μυρωδιά και η μπόχα

της κοπριάς. Όλα έρημα χαλάσματα, οι τείχοι ξεθωριασμένοι, ονόματα ασεβών γραμμένα στους τείχους με κάρβουνα. Σκέφτηκα την Φροσύνη μας, όταν ήταν δικό μας, που το κρατούσε αλοκάθαρο. Έκανα το σταυρό μου και συγκινημένος από το θλιβερό περιβάλλον, βγήκα από το προ-

αύλιο να φύγω. Ο καιρός είχε αλλάξει, μια συννεφιά αγκάλιαζε το βουνό και χοντρές ψιχάλες βροχής έπεφταν κατ' αραιά διαστήματα. Στην αυλόπορτα του μοναστηριού, πέντε - έξη γιδοπρόβατα βοσκούν εκεί έρημα ή παρατημένα. Με την παρουσία μου ήλθαν άφοβα κοντά μου, σαν να ζητούσαν την προστασία μου. Άρχισαν να βελάζουν ακατάπαυστα ένα περιέργο και βουερό διαπεραστικό βέλασμα που έμοιαζε σαν θρήνος, σαν μοιρολόγι για την εγκατάλειψη και την κατάντια αυτού του ιερού χώρου...

Τα Κοινωνικά μας

—Κόρη απέκτησε ο Πέτρος Οικονόμου του Νίκου. Να ζήσει!

—Αγοράκι απέκτησαν η Σαββούλα κι ο Δημήτρης Τσιόδουλος. Να σας ζήσει!

—Αγοράκι απέκτησαν κι οι Γιώργος και Βιθή Γιαμπάνη. Και σ' αυτούς εκφράζουμε τις ευχές μας.

—Μεγάλη θλίψη προκάλεσε ο θάνατος του χωριανού μας δασκαλου Λάζαρου Λέκκου. Εκφράζουμε τα θερμά μας συλλυπητήρια σ' όλους τους συγγενείς του.

Δ.Π.

—Επί του τυπογραφείου όμως μας ανακοινώθηκαν δυο άλλοι θάνατοι χωριανών μας. Έφυγαν από κοντά μας ο Αλέκος Σιάμος —ένας από τους τελευταίους μόνιμους κατοίκους— και ο Σπύρος Χριστοδούλου. Εκφράζουμε τα θερμά μας συλλυπητήρια στους συγγενείς τους.

ΔΩΡΕΑ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗ

Η Σοφία Λέκκου, σε μνήμη του συζύγου της Γιάννη, προσέφερε 2.000 δρχ. στην εφημερίδα μας.

Ο χορός του Συλλόγου

ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΙΝΑ:

Ο χορός του Συλλόγου μας στα Γιάννινα, θα γίνει στις 24 Φλεβάρη μέρα Σάββατο, στο κέντρο «ΟΑΣΗ».

Για προσκλήσεις και πληροφορίες: ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΣΙΝΗΣ τηλ. 21353

ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ:

Ο αποκριάτικος χορός του συλλόγου στην Αθήνα, θα γίνει στις 18 του Φλεβάρη, μέρα Κυριακή, στο κέντρο «ΤΟ ΧΑΝΙ» στην Κυψέλη.

Για προσκλήσεις: ΦΑΝΟΥ ΠΟΠΗ τηλ. 4517801, ΣΠΥΡΟΣ ΒΛΑΧΟΣ τηλ. 2797056, καθώς και στο τηλέφωνο της εφημερίδας μας.

Ενισχύστε
τον
Σύλλογό
μας